

РЕШЕНИЕ

№ 3129

гр. София, 19.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 05.06.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

**ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева
Калинка Илиева**

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **1249** по описа за **2020** година докладвано от съдия Калинка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава дванадесета, чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на А. Т. З. срещу решение № 178271/29.7.2019 г., постановено по НАХД № 4759/2019 г. на СРС, Наказателно отделение, 129 с-в, с което е потвърдено и изменено НП № 19-4332-000783/11.2.2019 г., издадено от началник отдел „Пътна полиция“ в СДВР. Потвърдено е в частта, с която на основание чл. 184, ал. 4, т. 12 ЗДвП му е наложена глоба в размер на 50 лв. На основание чл. 175, ал. 1, т. 4 ЗДвП му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лв. и лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 м., за нарушение на чл. 103 ЗДвП. С оспореното решение СРС е изменил решението в тази част, като глобата от 200 лв. е намалена на 50 лв., а срокът на лишаване от право да управлява МПС е намален от 3 на 1 м.

Касаторът твърди, че неправилен е изводът на съда, че не са допуснати съществени процесуални нарушения в административно-наказателното производство. Не е спазено изискването за посочване на реквизитите по чл. 57, ал 1, т. 5 и 6 ЗАНН. Липсва конкретизация на нарушението – не е ясно коя от двете хипотези на чл. 103 ЗДвП се има предвид. Липсва индивидуализация на деянието. Не е ясно къде е подаден сигнал от контролните органи за спиране. Съдът неправилно е приложил и материалния закон. Допуснати са нарушения при преценка на свидетелските

показания. Налице са противоречиви изводи на съда относно това кога е залязло слънцето на процесния ден. Органът не е изпълнил задължението си по чл. 53, ал. 1 ЗАНН. Наложеният наказание са и явно несправедливи.

Ответникът Столична дирекция на вътрешните работи – отдел "Пътна полиция" към СДВР не взе становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд София – град, XXIII касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

Настоящият състав, като извърши служебна проверка, на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд, в рамките на правомощията му. Решението е постановено в съответствие с приложимите материално-правни норми. Не е налице съществено нарушение на процесуалните правила. Същевременно, съдът намира за неоснователни наведените касационни основания.

СРС е приел, че от доказателствата по делото се установява фактическата обстановка, приета от административно-наказващия орган, за да ангажира административно-наказателната отговорност на касатора. А именно - прието е за установено, че на 15.1.2019 г., около 18.20 ч., в [населено място], по бул. България, касаторът е управлявал лек автомобил, като при подадени светлинна и звукова сигнализация от маркиран автомобил, по „бус“ лента – сигнализирана за движение само на превозни средства от редовните линии за обществен превоз на пътници не е спрял при подаден му сигнал със стоп-палка, ясно възприет от водача. Автомобилът е спрял на кръстовището на бул. България и бул. Ч. връх.

Съдът, като взе предвид събраните по делото писмени доказателства и показанията на свидетелите, счита, че СРС правилно е приел за установена посочената фактическа обстановка – въз основа на показанията на разпитаните свидетели. Разпитани са и е дадена вяра на свидетелите- полицейски служители, съставили акта, именно които са били непосредствени свидетели-очевидци на нарушението. Свидетелите Т. и К. подробно и безпротиворечиво установяват описаната фактическа обстановка. Съдът счита, че тези показания са последователни и безпротиворечиви, като са правилни изводите на съда за кредитирането им в тази насока. Липсват данни за връзки, които да доведат до извод за евентуална заинтересованост на тези свидетели.

Същевременно са обсъдени и показанията на св. В. – която се е возела на предната седалка на автомобила, управляван от жалбоподателя, като съдът е аргументирал тяхната преценка от гледна точка на нейната позиция в автомобила, като обосновано и логично е дал изводи относно тяхното кредитиране.

Предвид установеното съдът намира, че при преценка на събраните доказателства не са допуснати нарушения. Съображенията на касатора в тази насока намира за

неоснователни и неподкрепени от установеното.

Правилно СРС е приел, че при ангажиране на административно наказателната отговорност на касатора не са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до опорочаване на производството и ограничаващи правото на защита на лицето. В този смисъл счита, че не съответстват на установеното по делото твърденията на касатора за неспазване изискванията на чл. 57, ал. 1, т. 5 и 6 ЗАНН. Фактическата обстановка в достатъчна степен е индивидуализирана – посочени са всички съставомерни факти, за да могат да се подведат под съответния фактически състав на нарушението, като изрично е посочено кои правни норми е прието, че са нарушени, а СРС е изложил подробни мотиви в тази насока, които възприема.

По материално-правната законосъобразност на решението.

Съгласно чл. 103 от ЗДвП водачите, при подаден сигнал за спиране от контролните органи, са длъжни да спрат плавно в най-дясната част на платното на движение или на посочено им място и да изпълняват указанията на представителя на службата за контрол. Именно такова деяние е безспорно установено по делото, поради което и следва да се приеме, че е извършено нарушение на посочената норма. Макар и да не е посочено изрично в цитираната норма, от нея следва извод, че описаното по-горе задължение включва и задължението, при управление на ППС, водачите да следят за пътната обстановка, вкл. и за наличие на контролни органи. В процесния случай жалбоподателят не е сторил това.

На следващо място, безспорно е установено и нарушение на чл. 15 ал. 6 ЗДвП, като санкцията е императивно установена по чл. 183, ал. 4, т.12 ЗДвП.

По отношение на размера на наложените наказания. Съдът намира, че те правилно са определени към минимума. Не са налице предпоставки за приложение на чл. 28 ЗАНН.

Въз основа на тези мотиви касационната инстанция счита, че решението на СРС следва да бъде оставено в сила. Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от Административно-процесуалния кодекс, съдът

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 178271/29.7.2019 г., постановено по НАХД № 4759/2019 г. на СРС, Наказателно отделение, 129 с-в.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.